
Жана Капуста

...Ты прыйшоў.

Астатняе мне сьніцца...

Не варажыць на прышласьць...

ВЕЦЕР

Вецер ламае крылы
вецер хоча забіць
мяне
а
пада мною імчыць цягнік
пярынка
з крыла майго
зачапілася за шкло
зазірнула ў вочы машыністу
ды ён
не заўважыў
так
я згінула марна
дакладней
вецер мяне забіў

НЕБА

Неба,
спаласаванае дымам
ад вогнішча,
просіць мяне памаўчаць.
Яно
не варожыць на прышласць.
Яно
ведае толькі мінулае.
І я
буду слухаць неба,
покуль зямля мая
будзе маўчаць.

Ідалы сьпяць.
Крыжы гараць.

* * *

Думкі ня стануць радкамі
задумы загінуць у памяці
куміры ня будуць сябрамі
сябры ня пойдучь у найміты
зоркі сябе не далічацца
спрэчкі бяссьільлем зломяцца
Бог усё роўна клічацца
дзеці ўсё роўна моляцца

* * *

А.А.

Ты прыйшоў
у час, ня лепшы для зямлі –
усё наўкола палымнела здрадай:
гэта дрэвы вопратку здалі
ў гардэроб асеньні лістапада.

Ты прыйшоў,
а на маім акне
малявала твае вочы мара.
Што ж не змалявала іх раней?—

Я згарэла ў восеньскім пажары.
 І са мной
 ці, можа, перш мяне
 тая мара, што ня мела збыцца.
 Хай наш попел вецер не кране.
 Ты прыйшоў. Астатняе мне сьніцца.

* * *

Краты, краты, краты...
 краіна – кратаўня
 краіна кратаецца
 крумкачы
 крыламі крывавамі
 скруху выкрываюць
 ускрай краіны
 кар’ер
 у ім корпаюцца
 красавіцкія мары
 округ краіны
 крыжы
 пад імі крыюцца
 скрыні з крамолай
 CREDO няскораных
 крышыцца на вырак.

* * *

Полю Домбі

Калі мяне пакінуць жахі гэтай ночы,
 і я бяз суму вымаўлю «жыву»,
 тады стары гадзіннік мне не
 напярочыць:
 валощы зрэжуць галаву...

Тады ў старонкі згубленае кнігі
 запішуць новую гісторыю быцця.
 І сонейка пакажа мне на мігі,
 што вечнасьць непарушная. Хаця...

Хаця і я магу аднойчы знікнуць,
 руку падаўшы лёсу-жабраку.

